

Nevýslovná radosť

ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete, a v ktorého,

keď ho aj teraz nezriete, jednako veríte

a tak plesáte radosťou nevysloviteľnou a oslávenou

1. Petrov 1:8

Mať spasenie duše a byť zachovávaný mocou Božou prostredníctvom viery je skutočne veľké požehnanie. Ale okrem toho veriaci má aj pozitívne radosti. Verí v Ježiša, pozná ho a miluje ho; a On je to, ktorý je zdrojom týchto radostí. Horeuvedený verš poukazuje na Ježiša Krista: „Hoci ste ho nevideli, milujete ho. Ani teraz ho nevidíte, a predsa veríte v neho a radujete sa

nevýslovnou radosťou, plnou slávy.“ Viera dáva prítomné poznanie Ježiša. My milujeme jeho a radujeme sa v ňom.

Ako bude celá zem zvonieť radosťou, keď Ježiš bude vládnuť! Ako budú srdcia tlčiť láskou k nemu – a nevýslovne sa radovať! Budú poznať zjavenú slávu a rozvinutú moc. Ešte nikdy behom prúdu času neboli ľudia takí šťastní! Veriaci dnes však nečaká na túto dobu rozvinutej moci a slávy pre svoju radosť. Má ju už teraz. Vo viere a mocou Svätého Ducha vopred predvída všetko – nie vo svojich okolnostiach, ale morálne, to jest vo svojej mysli a srdci. Radosti tohto prichádzajúceho dňa sú známe tým, ktorí poznajú Ježiša. My patríme „Tomu Dňu.“

Verš, na ktorý som poukázal, veľmi jednoznačne ukazuje, ako kresťanstvo pozostáva v poznaní jednej osoby, Pána Ježiša, a že všetky radosti, ktoré máme, prichádzajú od neho a majú svoj stredobod v ňom. V ktorom „sa radujete nevýslovnou radosťou“. A tak cvičenie viery a blízkosť k Pánovi samému sú podstatné, ak máme vlastniť radosti, o ktorých hovorí naša kapitola. Nijaké množstvo právd kresťanstva nenahradí nedostatok tejto osobnej známosti s Kristom samým. Počnúc prvým dotykom viery, ktorý prináša úľavu srdcu obťažnému hriechom, priamo k požehnanej skúsenosti, o ktorej hovorí Efezkým 3:16-19, kde Kristus vierou prebýva v srdci, a my poznáme lásku, ktorá prevyšuje všetko poznanie – všetka pravá kresťanská skúsenosť závisí od nášho poznania Krista a blízkosti našich duší k nemu. Nech čitateľ na modlitbe zväží túto skutočnosť. Viera v nejakú konfesiю či vierovyznanie je jedna vec; ale poznanie osobného Spasiteľa je celkom iná záležitosť. Vyznávať meno Pánovo ešte nemusí nutne znamenať poznanie Pána a podriadenie sa jeho vláde. Keď má niekto jasno ohľadom učenia o vyslobodení, nie vždy to znamená, že Vysloboditeľ je známy. Nie, rozhodne! Všetko je skutočne známe poznaním jednej osoby. V ňom sa radujeme nevýslovnou radosťou. Vierovyznania nás môžu nechať chladných ako kamene; číre vyznanie mena Pánovho nás môže nechať takých pyšných, akými boli farizeji. Poznanie učenia o vyslobodení môže nás tiež nechať ďaleko od Vysloboditeľa a v skutočnosti tak v otroctve ako predtým. Nie! Je to Kristus, ktorého potrebujem, či ako hriešnik, alebo svätý. Všetka kresťanská skúsenosť závisí od nášho poznania Krista a blízkosti k nemu.

Keďže Ježiš už nie je tu na zemi, viera je životne dôležitá. Bez viery sme vo tme a nevedomosti o tom, ktorého nevidíme. „Ani teraz ho nevidíte, a predsa veríte v neho a radujete sa.“ Všimnite si slová: „predsa veríte.“ „Veríte v neho.“

Ako boli srdcia učeníkov sústredené na Ježiša, keď bol tu na zemi! A keď im ho oblak vzal pred oči, ich viera predsa držala ich srdcia tak blízko neho ako vždy. Oni verili. Učeníci uverili v Boha, ktorého nevideli; teraz mali veriť v Ježiša – a síce tým charakteristickým spôsobom ako v toho, ktorého už nemali vidieť (Ján 14:1). Každú duchovnú radosť, ktorú veriaci má, musí vlastniť podľa jej prirodzenosti vierou. „Predsa veríte v neho a radujete sa nevýslovnou radosťou.“

Nech bude radosť tohto prichádzajúceho dňa slávy, keď bude Ježiš kraľovať, akákoľvek, všetko bude sústredené v ňom a bude vyvierať z neho. Slávy kráľovstva – vláda milosti, pokoja na zemi, vyslobodenie od hriechu a moci smrti; požehnania zmluvy, odpustenie hriechov a poznanie lásky Božej; život večný – požehnania, ktoré prikázal zjavený Boh, a ktoré zakúša ľud podriadený Kristovi, ľud, ktorý sa miluje vzájomne; všetko bude stále závisieť od poznania a prítomnosti Krista. V ňom sa budú žehnať všetky národy! A tak v ňom, v ktorého veríme, radujeme sa. Každé požehnanie je známe v ňom. Naša radosť je nevýslovná. Je to viac, než možno opísať.

Viera nás uschopňuje kráčať vo svetle budúcnosti. Ona prináša do prítomného zorného poľa veci, ktoré majú byť verejne rozvinuté v budúcnosti. Viera je podstatou toho, v čo dúfame, presvedčením o veciach, ktoré nevidíme. Ale viera sa sústreďuje na Ježiša. Keď sa uplatňuje

naša viera, naše srdcia vlastnia radosti milénia – „budúceho sveta“. Kiež by každý veriaci v Pána Ježiša mal zisk z viery a poznal túto radosť, o ktorej hovorí náš verš. Dovoľte, aby sme zopakovali, je to nevýslovná radosť! Smiem sa spýtať čitateľa, či pozná túto radosť – radosť, ktorá je nad jeho sily opísať ju? Akí povznesení by sme boli nad radosti, ktoré zdvorilo ponúka svet, keby sme skutočne poznali túto „nevýslovnú radosť“. Toto sú radosti, ktoré nevezme ani smrť; patria na javisko sveta vzkriesenia, kde je Ježiš. Patria k budúcemu svetu, o ktorom hovoríme.

V Ježišovej smrti bolo zaistené všetko. V jeho vzkriesení všetko prišlo do bytia a života. A z jeho miesta na pravici Božej všetko dostáva svoj charakter a slávu. Zo svojho prítomného miesta Ježiš zoslal Svätého Ducha. Lebo navyše k svetlu, ktoré dáva viera veriacemu, prijal Svätého Ducha, ktorý mu dáva vedome zakúšať veci, ktoré ako také sú budúce alebo nevidené. A tak náš verš končí slovami: „radosťou nevýslovnou,“ alebo „radosťou oslávenou“. Sláva tohto prichádzajúceho dňa je už známa veriacemu. Požehnané lúče vlády milosti už teraz prežívajú v srdciach tí, ktorí veria v Ježiša, a teplo Božej lásky sa uskutočňuje už teraz! Veriaci je „naplnený slávou“ to znamená, že ona preniká celé jeho bytie. Uprostred okolností tlaku, kým sme v telách slabosti, počas neprítomnosti Krista viera prináša tomu, kto verí v Ježiša, slávu tohto prichádzajúceho dňa. „... keď ho aj teraz nezriete, jednako veríte a tak plesáte radosťou nevýsloviteľnou a oslávenou.“

Kristov Duch a trpiaci Mesiáš

(10) o ktorom spasení snažne pátrali a spytovali proroci,

ktorí prorokovali o milosti, vzťahujúcej sa na vás,

(11) spytujúc, na ktorý a aký čas to oznamoval Duch Kristov, ktorý bol v nich

a ktorý svedčil vopred o utrpeniach Kristových a o slávach za tým...

1. Petrov 1:10-11

Zdá sa, že mnohí Židia, ktorí uverili v Pána, celkom prehliadali skutočnosť, že Mesiáš – Kristus, Pomazaný – musel trpieť skôr ako vošiel do svojej slávy. Mnohé Písma Starého zákona predpovedali tieto utrpenia, ako aj slávu, ktorá mala nasledovať za nimi. Žalmy 22, 35, 69, Izaiáš 53 a Daniel 9:26 sú dobre známe príklady. Ale napriek tomu, ako čítame v Lukášovi 24, títo učeníci nepochopili skutočnosť, že Kristus musel trpieť.

Hriech bol tu. Mohla byť na zemi zriadená vláda spravodlivosti bez toho, že by bol odstránený hriech? A keby bol hriech odstránený iba súdom nad vinníkom, kto by unikol? A predsa zasľúbený Kráľ mal kraľovať v spravodlivosti a dielom spravodlivosti mal byť pokoj a jej výsledkom klud a bezpečnosť naveky (Izaiáš 32:1,17)! Proroctvá oplývajú ohľadom prichádzajúcej slávnej vlády spravodlivosti. Ale kto by mohol zniesť príchod slávneho a spravodlivého Kráľa? A tak posledná veta Starého zákona znie: „aby som neprišiel a neranil

zem kliatbou“ (Malachiáš 4:6).

Baránok a Kráľ

Boh si skutočne zaistí Kráľa, ktorého predobrazom bol Dávid aj Šalamún. Ale oveľa skôr bolo povedané: „Boh si opatrí baránka“ (1. Mojžišova 22:8). Áno, baránka! My môžeme dodať: Paschálneho Baránka. Vykúpenie bolo nevyhnutné a podstatné. Ak mal Kráľ kraľovať v spravodlivosti, bez toho, aby všetci zahynuli jeho mečom súdu – lebo všetci boli hriešnici – Baránok musel byť najprv obetovaný. Kráľ zriadi svoju vládu na základe dokonaného vykúpenia. V Božom milosrdenstve obeť Baránka predchádza príchod a vládu Kráľa! Keby to bolo inakšie, výsledkom by bol len súd.

Akú expozíciu, aký výklad Písma musel dať Pán tým dvom, ktorí išli do dediny Emaus! Jeho božská a zručná ruka sa dotýkala Mojžiša a všetkých prorokov. V knihách Mojžišových bolo veľa predobrazov. Obetovanie Izáka, utrpenie Jozefa, paschálny baránok, obeť pod zákonom, ako aj smrť samotného Mojžiša, toto všetko boli predobrazy oveľa väčšej obete, trpiteľa a jeho smrti. Áno! Kristus musel trpieť a tak vojsť do svojej slávy. Biť mali Pastiera a mali sa rozprchnúť ovce stáda (Matúš 26:31), skôr ako Jahve, Pastier Izraela, mal byť stredom zhromaždenia svojho ľudu.

A tak hoci slávna vláda Kristova sa čoskoro uskutoční na zemi – lebo zem bude naplnená slávou Pána – predsa čas nerozhodnosti mal byť ukončený, lebo hriech urobil vykúpenie nevyhnutným. Kristus musí trpieť! Potom Boh mal aj predsavzatia požehnania v spojení s

Kristom a Cirkvou, požehnania nebeského a duchovného charakteru. Požehnania Izraela boli pozemské a prirodzené, hoci boli sprevádzané morálnymi, lebo bolo povedané: „Lebo kde máš nejaký veľký národ, ktorý by mal bohov takých blízkych sebe, ako je Hospodin náš Boh...“ (5. Mojžišova 4:7). A predsa Izrael bol požehnaný na zemi vo svojich okolnostiach a pozemským dedičstvom. V kontraste s tým Cirkev mala byť požehnaná duchovnými požehnaniami v nebeských miestach ako spojená s Kristom. A dokonca hoci niektorí Židia, ktorí sa stali kresťanmi, poznali Krista podľa tela – ako človeka tu na zemi – predsa teraz ho už tak nemali poznať; lebo Ježiš zomrel, bol vzkriesený a oslávený v nebi. Nič nie je dôležitejšie na svojom mieste ako vidieť úplnú zmenu v charaktere a mieste požehnania Božieho ľudu. Smrť, vzkriesenie a oslávenie Ježiša zmenilo všetko. Následkom toho tí, ktorí sú spojení s Kristom na jeho mieste slávy, majú byť jeho nasledovníkmi na mieste jeho utrpenia. Ak Pán dá, týmto sa budeme zaoberať v inom spise. Teraz postačí, keď zdôrazníme skutočnosť, že Kristus musel trpieť. Slávne rozvinutie kráľovstva je budúce. Kríž bol Ježišovým miestom. Jeho utrpenie bolo nevyhnutné, ak jeho sláva na zemi mala byť zaistená v požehnaní.

Aké milosrdenstvo to bolo z Božej strany, že Kristus trpel! Či sme si uvedomili, čo by to znamenalo, keby on prišiel a potvrdil svoje práva bez ohľadu na vykúpenie? Nevyhnutne by to znamenalo úplný súd nad celým javiskom, ako v dňoch potopy. Nebola by tu nijaká možnosť požehnania, keby Kristus prišiel ako bojovník – Kráľ a nárokoval by si práva, ktoré jemu patrili. Nebolo by tu nič, len súd. Ale on prišiel v pokornej, skromnej milosti! On sa predstavil ako Kráľ, tichý a pokorný. A hoci človek a jeho svet odmietli jeho práva, a v posmechu Ježiša korunovali vencom z trnia, on získal slávnejšie víťazstvo utrpením za hriech, ako by mal vykonaním súdu nad hriešnikmi. On je víťaz vykúpením. Kristus trpel. On je Baránok, ktorý bol zabitý a jeho kríž a utrpenie položili základ pre všetky jeho práva, aby sa ich ujal v požehnaní.

Nie je to tak, že by vina človeka, ktorý zavrhol Krista, bola prehliadnutá. Nijako nie. Kým milosrdenstvo otvorilo dvere pre každého kajúceho, ako môžeme čítať v Skutkoch 2, nekajúci národ zažil hnev na cestách vlády; ich mesto bolo zničené a oni sami boli rozptýlení, aby boli tulákmi medzi pohanskými národmi a Jeruzalem mal byť šliapaný nohami pohanov (pozri Lukáš 20:16; 21:20-24). Podobne je to aj dnes. Je tu požehnanie pre každého, ktokoľvek chce, na základe toho, že Kristus trpel. Ale rovnako je pravdou, že súd očakáva tých, ktorí zavrhlí Krista, ako čítame: „Vid'te, vy pohŕdači, divte sa a zmiznite...“ (Skutky 13:41).

Kristus trpel dvojakým spôsobom. On trpel od človeka pre spravodlivosť a on trpel od Boha za hriech – určite nie za svoj, ale za náš! To prvé – utrpenie od človeka – privolá súd na človeka. To druhé – utrpenie za hriech vo vykúpení – zaisťuje požehnanie. Mnohé žalmy predstavujú tieto dva druhy utrpenia. Žalmy 21 a 69 odkazujú na to prvé a výsledok je súd. Žalm 22 hovorí o tom druhom, o zmierovacích utrpeniach a jeden kruh po druhom sa tešia zaisteným požehnaniam.

Máme tu pozoruhodný výraz použitý v spojení s predmetom Kristových utrpení. Hovorí sa nám, že proroci Starého zákona skúmali na ktorý alebo aký čas Kristov Duch, ktorý bol v nich, poukazoval, keď vopred svedčil o Kristových utrpeniach a o slávach po nich. Poukazujem na výraz

Kristov Duch

Je dôležité pochopiť význam tohto výrazu, lebo ak ho nechápeme, nebudeme môcť sledovať veľa zo Starého zákona a najmä Žalmov.

V dňoch Starého zákona Svätý Duch nebol na zemi, ako je teraz. On ešte nebol prišiel (Ján 7:39). Prítomný čas je charakterizovaný obdivuhodnou skutočnosťou prítomnosti Božieho Svätého Ducha na zemi. Ale v časoch Starého zákona, zatiaľ čo on nezostával na zemi, prichádzal na prorokov a Božích služobníkov a účinkoval prostredníctvom nich pre definitívne alebo špeciálne zábery. A nielen to. On dával aj niektorým z týchto svätých, ktorí boli nástrojmi jeho účinkovania, pocity a skúsenosti, ktoré boli v skutočnosti vopred pociťovanou produkciou Kristových pocitov; to znamená pocity, ktoré sa mali plne a dokonale nachádzať v Kristovi ako človekovi tu na zemi. Svätý Duch, ktorý takto konal v týchto svätých Starého zákona, bol v tomto ohľade Kristov Duch; ako aj ten istý Svätý Duch, ktorý účinkuje dnes vo veriacich a vyvoláva Kristove pocity, sa nazýva Kristov Duch (Rímskym 8:9).

Tento Kristov Duch, ktorý bol v prorokoch Starého zákona, vopred svedčil o Kristových utrpeniach. Niekedy v nich vyvolal pocity okolnosťami tlaku a dal im zaznamenať ich skúsenosti a utrpenia ako v niektorých žalmoch, aby zobrazil Kristove utrpenia. Niekedy im dal pocítiť stav Božieho ľudu, aby vyjadrili pokánie a vieru, ako u Jeremiáša, aby dal vhodné výrazy pre Boží ľud v ich pokání v dňoch, ktoré sú ešte budúce. V iných dobách ich viedol k tomu, aby predpovedali slávnú Kristovu vládu v kontraste s otroctvom, v ktorom sa nachádzali, ako v prípade Daniela; alebo aby zobrazili domosprávu požehnania, aby sa stala známou, ako to robí prorok Izaiáš.

Vo všetkých týchto prípadoch to bol Kristov Duch, ktorý svedčil vopred. Svätí Boží ľudia hovorili ako boli unášaní Svätým Duchom (2. Petrov 1:21). Bol to Svätý Duch ako Kristov Duch. Toto je veľmi obdivuhodné a dojemné uváženie. Pocity Jeremiášovho zlomeného srdca boli Kristove pocity. Dávidove pocity žiaľu boli Kristove pocity vopred vyvolané dielom Svätého Ducha v ňom – Kristovho Ducha, ak máme uplatniť tu použitý výraz. Potom aj pocity pokánia zbožného žiaľu, ktoré prežívali proroci, ktorí správne pociťovali veci, boli tiež ovocím Kristovho Ducha. Preto. keď tento Duch bol v zbožnom zostatku, v tých, ktorí vyznávali svoje hriechy, keď ich Ján krstil v Jordáne, Pán sa v milosti stotožnil s nimi a bol pokrstený s nimi. On rozpoznal a uznal svojho Ducha v nich. Bol to jeho Duch v nich, ktorý sa prejavil takto vo vyznaní, ako to bol jeho Duch v žalmistovi, ktorý predpovedal podobné pocity a vyznania, ktoré bude vidno aj v budúcom zostatku Židov. Tak je to s Kristovým Duchom v nás. Nie je to niečo oddelené od nás, ale naše vlastné pocity, ktoré utvoril jeho Duch, Svätý Duch daný nám.

Iná dôležitá a pozoruhodná skutočnosť v tomto spojení je, že proroci sami nie vždy poznali plný dosah toho, čo predpovedali, ako sa môžeme dozvedieť z tejto pasáže 1. Petrov 1:11,12 a Daniel 12. Bolo to zjavené im, ale to, čím posluhovali, vzťahovalo sa na nás; lebo hoci deň slávy je budúci, správa o sláve prišla k nám prostredníctvom Svätého Ducha zoslaného z neba, a my môžeme vopred predvídať radosti budúceho dňa, o ktorom hovorili.

Všimni si, milý čitateľ, tri jasné, odlišné obdobia: po prvé, čas predpovedania prostredníctvom prorokov; po druhé, správa o veciach prostredníctvom Svätého Ducha; po tretie, čas, keď všetko bude rozvinuté príchodom Pána Ježiša Krista.

My žijeme v čase, keď prišla správa o sláve. Teraz je čas utrpenia; sláva bude rozvinutá neskôr. Toto dáva prítomnému času zvláštny, príznačný charakter. Je to obdobie utrpenia a viery. Správa o budúcej sláve nás dosiahla a odkedy Kristus trpel, aj my máme trpieť, vyjadrujúc toho istého Kristovho Ducha, ktorý dávno vopred svedčil o utrpeniach Kristových a o slávach po nich.

Nový spôsob života

(12) ktorým bolo zjavené, že nie sebe, ale nám slúžili tým, čo vám je teraz zvestované skrze tých, ktorí vám zvestovali evanjelium v Svätom Duchu, poslanom s neba, do čoho žiadajú si anjeli nazrieť...

1. Petrov 1:12-17

Skutočnosť, že anjeli túžia nahliadnuť do vecí, ktoré nám boli zvestované, ktoré sa vzťahujú na prichádzajúci deň slávy, môžu právom podnietiť naše pátranie ohľadom ich charakteru a povzbudiť nás, aby sme plnšie do nich vnikli. Bez viery nie je možné nejakým spôsobom zažiť alebo dokonca oceniť to, čo by malo byť známe. Veci, ktoré patria k dňu slávy, keď Kristus bude kraľovať na zemi, boli zvestované nám, a veriaci prežívajú požehnania, vierou a v moci Svätého Ducha, v predtuche tohto času verejného rozvinutia „budúceho sveta“. Okrem toho je to aj čas utrpenia; lebo tí, ktorí veria, nachádzajú sa v opozícii voči svetu a treba im ísť proti prúdu verejnej mienky a všeobecného spôsobu života. A zatiaľ čo Boh vo svojej prozreteľnosti riadi všetko, všeobecne on nezasahuje v záujme svojho ľudu v prítomnom čase, ale dáva im zakúšať spasenie duše, ako sme videli v predchádzajúcich úvahách.

Prítomná doba je čas, kedy viera uschopňuje pohybovať sa vo svetle budúceho dňa, o ktorom je v evanjeliu podaná správa. Nie že by sme mali čakať na všetko. Nie, skutočne! Uplatňovanie viery a moci Svätého Ducha nás uschopňuje vopred tušiť a očakávať to, čo bude rozvinuté v „budúcom svete“. Radujeme sa nevýslovnou radosťou z nášho neprítomného Spasiteľa, ktorého milujeme, a teraz máme morálne požehnania, ktoré patria ku Božiemu kráľovstvu. Máme spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu; a očakávame príchod dňa slávy, keď Kráľ, náš Pán Ježiš Kristus bude kraľovať v spravodlivosti! Potom bude na zemi pokoj. Teraz je pokoj v nebi a je známy veriacemu. Aj radosť bude čoskoro privedená na zem, ako môžeme vidieť v mnohých Písmach Starého zákona. „Odpočíva; je na pokoji celá zem; plesajú! (Izaiáš 14:7). „Avšak radovať sa budú pred tebou, ako sa radujú v žatve, ako plesajú, keď delia korisť“ (Izaiáš 9:3). Veriaci má však radosť už teraz. Nie v spojení s týmto úbohým svetom, ale „radosť

v Svätom Duchu“, „radosť viery“. Môže sa radovať v Pánovi vždy! Jeho radosti patria k dňu, ktorý sa rýchlo blíži, keď to, čo mu bolo zvestované a čomu sa vopred tešil, bude zjavené v sláve. Prítomnosť je „správa Božia vo viere“ (1. Timotejovi 1:4).

Smiem sa spýtať čitateľa, či si ocenil veľkosť prítomného času a veľké požehnania, ktoré môžu byť teraz známe viere? Dovoľte mi, pripomenúť, že dokonca anjeli túžia nahliadnuť do nich! Nemám na mysli držanie istých právd alebo vlastnenie nejakých vierovyznaní, nech by boli akokoľvek ortodoxné. Toto sa môže diať, a predsa po celý čas môžu byť reality kresťanstva cudzie tejto duši. Moja otázka sa týkala skúsenosti ohľadne týchto realít. Ako sme videli, požehnania, ktoré sa týkajú dňa slávy, môžu byť vierou našimi a môžu sa vedome zakúšať mocou Svätého Ducha. A predsa musíme pripustiť, že veľký počet veriacich, pokiaľ ide o ich skúsenosť, mali veľmi málo radosti z týchto obdivuhodných vecí. Bez viery nemožno nič poznať. Princípy iného, nebeského sveta majú ovládať naše životy a charakter nášho správania. A tak celý

spôsob života

veriaceho má byť odlišný od spôsobu života sveta. Svet má svoje nádeje spojené so zlepšením prítomného stavu vecí – s vývojom a pokrokom toho, čo je. Nádeje veriaceho sú spojené s iným dňom, s dňom, keď správa požehnania bude uvedená príchodom Krista a všetko bude v súlade s Božou vôľou. Preto máme byť opatrní, pokiaľ ide o naše mysle. Prítomný svet je nesvätý a vzdialený od Boha.

Deň, ku ktorému vzhliadame, bude časom, keď dokonca na zvoncoch koní bude napísané: „Sväté Hospodinovi“ (Zachariáš 14:20), a keď každému, ktorý je zapísaný pre život, „bude sa hovoriť svätý“ (Izaiáš 4:3). Sotva treba pripomenúť, že prítomný svet nie je taký. Je to nesväté javisko. A keďže patríme k budúcemu dňu, máme si opásať bedrá svojej mysle, aby nesväté živly sveta nenašli vstup do nich.

Máme byť „dietkami poslušnosti“. Ako celkom odlišní od nesvätého sveta, v ktorom sa nachádzame! Boh je svätý a aj my máme byť svätí. Ako celkom odlišní aj od bezzákonného sveta. Aký to rozdiel! S opášanou myslou a vyznačovaní striedivosťou, veriaci sa majú správať ako tí, ktorí poznajú Boha, ktorý je svätý, a ktorí očakávajú budúci deň slávy. Čas našej nevedomosti o Bohu pominul. Boli sme privedení k poznaniu toho, ktorý je svätý a ktorého máme poslúchať, a poslušnosť a svätosť majú byť naše črty.

Bedrá našej mysle musia byť opášané

Ak nie sú opášané, skoro vniknú do našej mysle nesväté prvky a nezákonné princípy budú rýchlo charakterizovať naše predstavy. A „ako [človek] zmýšľa vo svojej duši, taký je“ (Príslovia 23:7). Mnohé obrázkové reklamy, ktorým čelíme, sú charakteristicky nesväté! Mnohá literatúra, ktorej je čoraz väčšie množstvo, je pošpinená nesvätými vnuknutiami, ak nie otvorene a jednoznačne poškrňujúca. Ľudská myseľ zdegradovala veci prírody a prirodzenosti. Dokonca idey najvyššieho ocenenia vo svete sú založené na princípoch, ktoré sú veľmi vzdialené od toho, čo je z Krista. Nie je nič spoločného medzi Kristom a svetom dokonca v jeho nelepšej forme. Možno najvyššie prvky sveta človeka sú najnebezpečnejšie; lebo sme náchylní dať sa

nimi oklamať. Nie sú to sväté prvky. Rozvíjajú sa ďaleko od Boha. Ak bedrá našej mysle nie sú opásané, tieto nesyvété prvky môžu ľahko nájsť odpoveď v tele, v nás, ktoré je vždy ochotné reagovať na nesyvété atrakcie.. Ako aj samotný výraz „poslušné dietky“ alebo „dietky poslušnosti“ stojí v kontraste ku všeobecnému prevládajúcemu princípu nezákonnosti. Poslušnosť vláde je jednou z črt, ktoré majú vyznačovať veriaceho. Podriadenosť je základný princíp všetkých pravých vzťahov s Bohom. A takto kráčajúc, veriaci vedie svoj život na úplne odlišných cestách od ciest sveta. Ale všetko začína myslou. Naše životy sa nemajú pripodobňovať tomu, čo vyznačuje ľudí, ktorí nepoznajú Boha. Naše niekdajšie túžby boli nesyvété; naše praktické životy nasledovali týmto smerom. Ale teraz, keď poznáme Boha, všetko má byť zmenené. Máme byť poslušní a svätí. Poslušnosť je črta spravodlivosti; svätosť je výsledok lásky. Sú to vlastnosti, ktoré svet skutočne nevlastní. Ale ony majú vyznačovať nás ako „dietky poslušnosti“ a ako tých, ktorí vzývajú Otca.

Svetskosť v myšlienkach a správaní podkopáva duchovný život mnohých veriacich! Svetské záľuby sa dovoľujú a nepozorovane, ale pozvoľna ovplyvňujú myseľ a ovládajú cesty. Takže po nejakom čase praktický život sa stáva práve taký, ako život svetskej osoby, ako život toho, kto je nevedomý o Bohu. Potom, samozrejme, naše svedectvo je preč! Beda! Temer by sa zdalo, že cieľom niektorých veriacich je prispôbiť sa svetským spôsobom a štýlu v obliekaní a riadení svojich domácností, ako si len trúfajú. Lenže Písmo hovorí: „Nepripodobňujete sa tomuto svetu“ (Rímskym 12:2). V poznaní Boha rastieme vo svätých túžbach a v našom spôsobe života stávame sa čoraz viac odlišní od túžob a spôsobov sveta. On, ktorý nás povolal, je svätý, a my máme byť svätí, ako on je svätý. Lebo je napísané: „Svätí budte, lebo ja som svätý!“